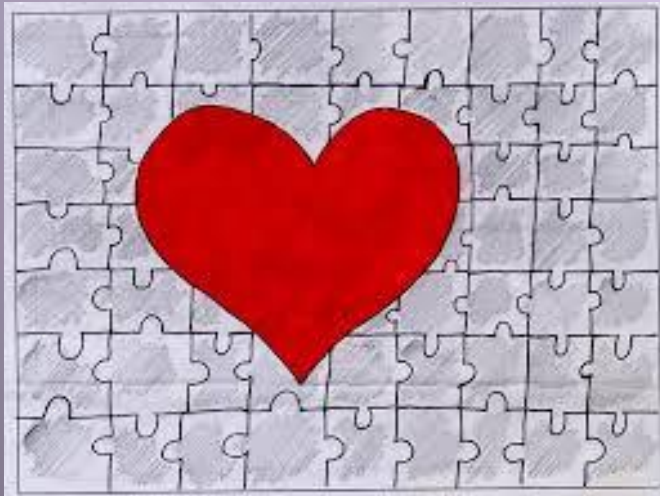


«ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Όμιλος Δημιουργικής γραφής με βάση τη
Συναισθηματική Γλώσσα



Δ' τάξη

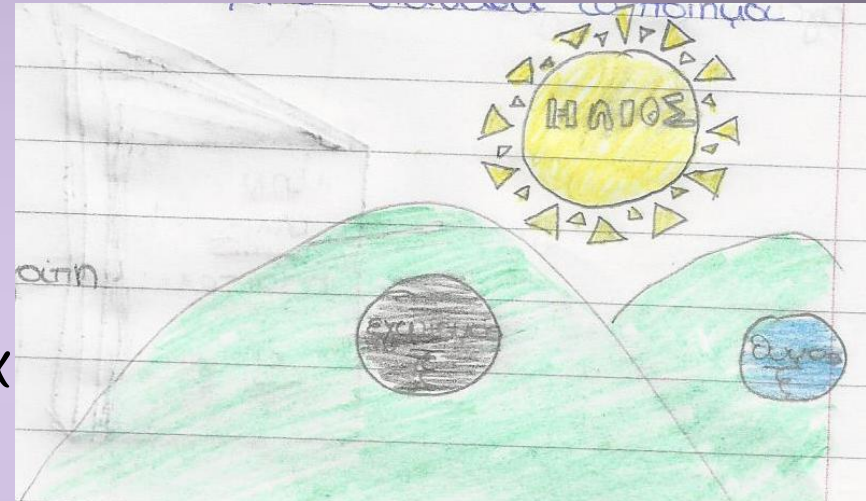
Κατά τη γνώμη μου οι δυο
τελευταίοι στίχοι δεν είναι
καθόλου απαισιόδοξοι...

Πέφτει ο εχθισμός δηλαδή
το εχώ και το εσύ και
ανατέλλει το εμείς!

«Αγαπώ θα πει χάνομαι»

Αισθάνθηκα ότι χάνονται όλα
τα αρνητικά στοιχεία και
κυβερνούν τα θετικά: χαρά,
αισιοδοξία, ελπίδα και ευτυχία!

Ο άνθρωπος με την αγάπη
γίνεται καλός, ευγενικός,
ανθεκτικός στο φόβο και
αισιόδοξος!!



Δανάη.

«Όταν ήμουν μικρή, ενώ έπαιζα σ' έναν παιδότοπο, έπεσα και έβρασα το χέρι μου. Τότε οι γονείς μου με πήραν και με πήγαν στον ορθοπαιδικό. Ο γιατρός μου έβαλε γύψο για είκοσι ολόκληρες μέρες. Όλο αυτό τον καιρό η μαμά και ο μπαμπάς με βοηθούσαν να ντυθώ, να πλυθώ, να φάω και να ετοιμαστώ για το σχολείο.

Τη μέρα που έβγαλα το γύψο, ο μπαμπάς ζήτησε απ' το γιατρό να μη τον διαλύσει για να τον έχει και να θυμάται πόσο μικρό ήταν το χεράκι μου.....

Αυτά όλα δείχνουν πόσο με αγαπούν....



Σοφία

«Αν ένα παιδί ζει μέσα σε
παραδοχή και φιλία μαθαίνει
να βρίσκει την αγάπη μέσα
στον κόσμο»

Διάλεξα να ζωγραφίσω αυτόν
τον στίχο γιατί όλα τα
παιδιά πρέπει να βρίσκουν
στον κόσμο τους την αγάπη
και τη ζεστασιά και όχι τον
εχθισμό και την απόρριψη.



Έλενα

Νομίζω πως μοιάζω με κάποιους ήρωες της ιστορίας. Κυρίως με τον Χαχαχούλη και λιγότερο με την Αγάπη. Με τον Χαχαχούλη γιατί έχω χιούμορ, κέφι και θέλω να δίνω γέλιο και χαρά σ' όλους. Με την Αγάπη μοιάζω όταν είμαι λυπημένος και απογοητεύομαι, όταν νιώθω πως οι φίλοι μου δεν με αγαπούν. Τότε δε βλέπω κανένα νόημα να βγω διάλειμμα ή να μιλήσω!

Τταντελής



«Το λιοντάρι που φοβόταν το σκοτάδι»

«.....τότε το λιονταράκι λέει στον καλύτερό του φίλο: «Θα σου πω κάτι. Δεν είναι πολύ λιονταρίσιο, μη γελάσεις και μη με προδώσεις στ' άλλα λιονταράκια και με κοροϊδεύουν, σε παρακαλώ.»

Ο Σαμ τον κοίταξε παραξενεμένος: «Λέγε, έχεις το λόγο μου» του είπε.

Ο Σάντρο χαμήλωσε τα μάτια του και ψιθύρισε : «Φοβάμαι πάρα πολύ το σκοτάδι..Είμαι σχεδόν σίγουρος πως τώρα, θα ψάξεις για ένα πιο γενναίο φίλο, έτσι;»

«Όχι βέβαια!! Κι εγώ φοβάμαι ένα σωρό ήχους και σκιές στο δάσος, εσύ τώρα θα με εγκαταλείψεις;» ήταν η απάντηση.

«Ποτέ!!» Ξεφώνησαν κι οι δυο μαζί, κι άρχισαν να παλεύουν έτσι όπως μόνο δυο χαρούμενα λιονταράκια ξέρουν.....»



Το παραμύθι μου θέλει να δείξει ότι η αληθινή αγάπη σημαίνει και ειλικρίνεια και εμπιστοσύνη και κοινά προβλήματα και όχι μόνο γέλια και διασκεδάσεις. Η μαμά λιονταρίνα σωστά συμβούλεψε το παιδί της : «όλοι έχουν αδυναμίες και ελαττώματα

αρκεί να μην μας προσβάλλουν και μην μας πληγώνουν» του είπε.

Μαριλένα

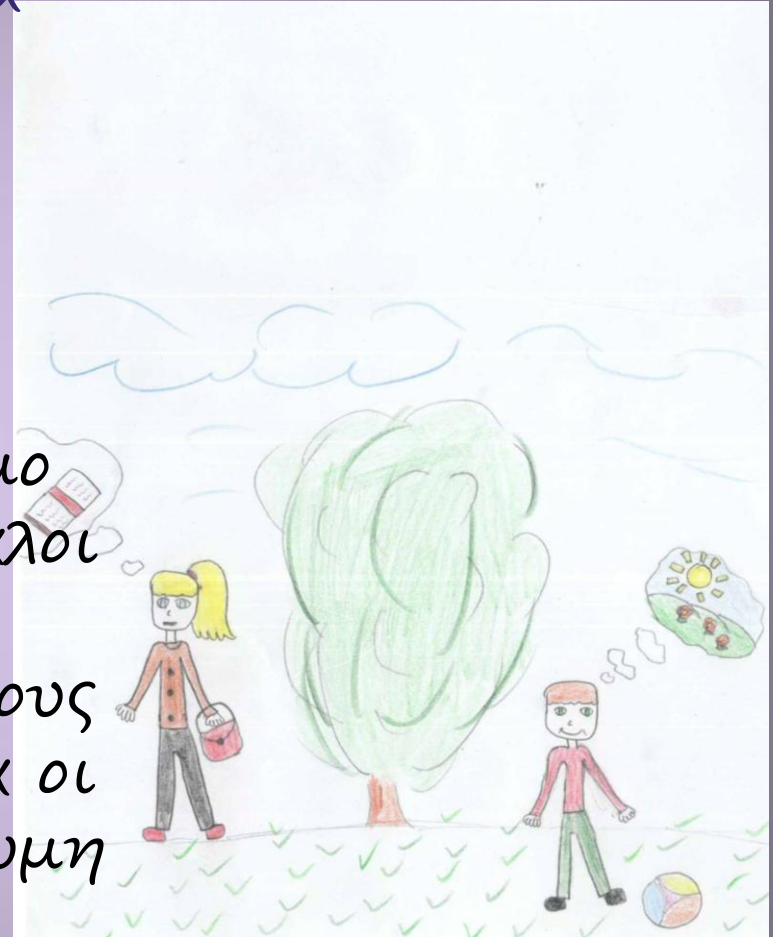
«Αν ένα παιδί ζει μέσα στον έπαινο μαθαίνει να εκτιμά»



Σοφία

«Βλέπεις όταν είσαι μικρός, είναι πιο εύκολο να παρεξηγήσουν τα λόγια και τα παιχνίδια σου! Οι μεγάλοι τα ταιριάζουν όπως θέλουν και δε σε παίρνουν στα σοβαρά.....»»

Υπάρχει διαφορά στον τρόπο που «βλέπουν» οι μεγάλοι τον κόσμο σε σχέση με τα παιδιά. Οι μεγάλοι αγχώνονται πολύ, ενώ απ'την άλλη, τα παιδιά αγνοούν κάποιους κινδύνους. Πολλές φορές βέβαια οι ενήλικες δεν ακούν καν τη γνώμη τους και έπειτα από λίγο μετανιώνουν ... Ας τα άκουγαν τουλάχιστον!



Ναταλία



Είμαι σίγουρη πως ο Δημήτρης δεν έκανε λάθος στο χαρακτηρισμό του για το Σέργιο: «μαχικό ρομπότ».

Αναφερόταν στην ακρίβεια και τη γρηγοράδα του και όχι βέβαια στα συναισθήματα και τον χαρακτήρα του. Τον ενθουσίαζε η ατσαλένια του θέληση και η αποφασιστικότητά του. Άλλωστε και ο Δημήτρης ήταν ένα ρομπότ: ρομπότ προσπάθειας και θέλησης για ζωή, όπως όλα τα παιδιά με ιδιαιτερότητες.



Αυτό το βιβλίο με έκανε να σκεφτώ τον τεράστιο αγώνα αυτών των ατόμων και των οικογενειών τους, το πείσμα τους για τις χαρές της ζωής. Μήπως εμείς γκρινιάζουμε και λέμε πολύ εύκολα το «Δεν μπορώ!»;;;

Δήμητρα

«Γιατί η γιαγιά μοιράστηκε το
μυστικό μόνο με τη μικρή
Αβροπαπουτσίτσα;»

Ίσως γιατί οι σχέσεις ανάμεσα σε
γιαγιάδες και εγγονάκια είναι
πολύ ιδιαίτερες! Είναι γεμάτες
αγάπη και τρυφερότητα.

Εγώ, όταν έχω κοινά μυστικά με
τον παππού και τη γιαγιά μου
αισθάνομαι χαρά και ότι είμαι
πια μεγάλη και υπεύθυνη!!
Είμαστε μια ομάδα και με
εμπιστεύονται!!

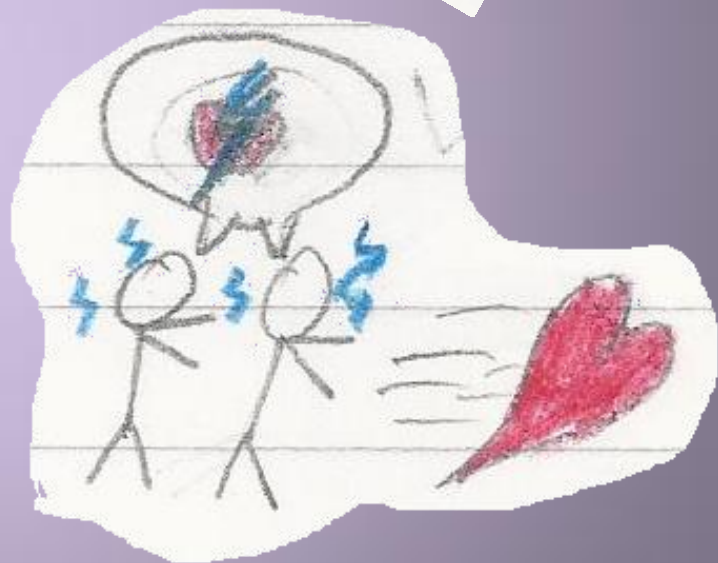


Δανάη

Για μένα η αγάπη έχει χρώμα μπλέ, γιατί αυτό το χρώμα είναι το αγαπημένο μου!

Το ποιηματάκι μου για την αγάπη:

Η αγάπη είναι ελπίδα για φιλία και χαρά. Όμως, κάποιοι δεν τη θέλουν και τη διώχνουν μακριά.



Όλγα

Η αχάπη είναι πολύχρωμη σαν το ουράνιο τόξο
γιατί μετά από κάθε βροχή
βγαίνει πάντα ένα τόξο ουράνιο
το θαυμάζω : « Να ένα εκεί!! »



Ταύλος

«Όλοι οι άνθρωποι κρύβουν αγάπη μέσα τους»

Κάποτε ζούσαν δυο παιδιά ο Οδυσσέας και ο Πέτρος. Αυτά δεν είχαν ποτέ τους καλές σχέσεις, για την ακρίβεια δεν είχαν καθόλου σχέσεις!

Τσακωνόταν συνεχώς και οι γύρω τους ενίσχυαν αυτή την αντιπάθεια.

Μια μέρα, καθώς έπαιζαν, ο Πέτρος πέφτει και σπάζει το χέρι του! Όλοι έτρεξαν για λίγο γύρω του, αλλά μετά... γύρισαν στο παιχνίδι τους. Μόνο ο Οδυσσέας στεκόταν αμίλητος διστακτικά κοντά του. Πλησίασε και του έπιασε τον ώμο: «Θα σου κάνω εγώ ρε παρέα μέχρι να γίνεις καλά και να ξανατσακωθούμε» του είπε. Κι ο Πέτρος χαμογέλασε και σκούπισε τα μάτια του.

Το παραμύθι μου θέλει να πει πως όλοι οι άνθρωποι έχουν βαθιά μέσα τους θετικά συναισθήματα, πολλές φορές όμως δεν τα φανερώνουν. Δεν ξέρω πάντα το γιατί.....

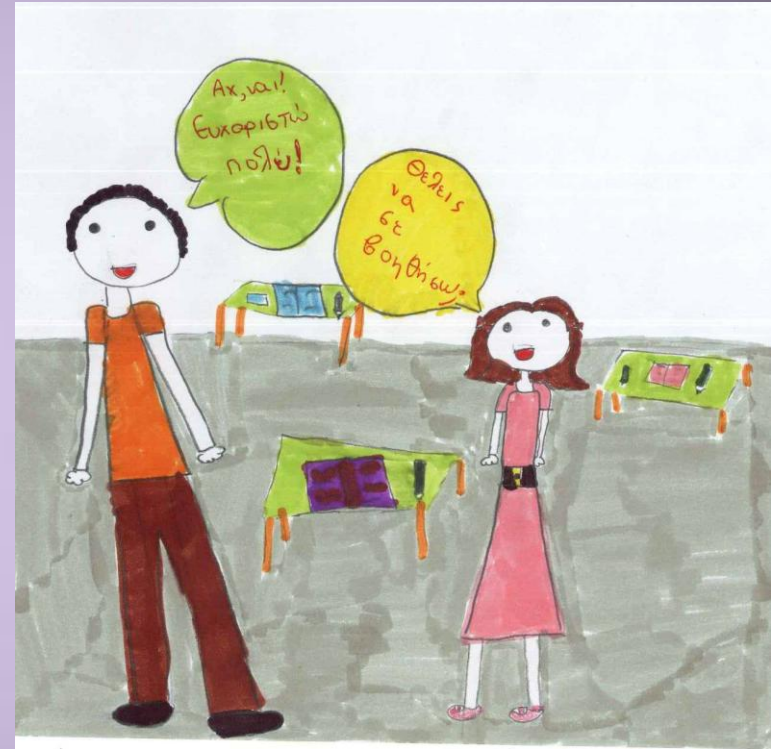


Βικτώρια

Πολλές φορές στη ζωή μου
χρειάζομαι, όπως το άπειρο
αστεράκι, έναν συμπαραστάτη
δίπλα μου. Ένας απ' αυτούς είναι
η μαμά μου. Με βοηθάει πάντα
στα προβλήματα και τις αγωνίες
μου.

Μια φορά που ήμουν πολύ
φοβισμένη και αγχωμένη η μαμά
μού είπε ένα σωρό επιχειρήματα
και λόγους για να μη φοβάμαι.
Έτσι, ηρέμησα!!

Εγώ πάλι, είμαι η βοηθός του
μπαμπά μου όταν έχει πολλές
υποχρεώσεις με στους μαθητές
του. Παίρνω ή δίνω αισθάνομαι
το ίδιο ευτυχισμένη!



Έλενα

Για μένα αγάπη είναι η
μυρωδιά απ'τα ρούχα της
μαμάς μου!

Έχει χρώμα πράσινο, όχι
γιατί είμαι αρνάκι αλλά
γιατί είμαι ποδοσφαιριστής.

Καλός, λένε.....

Γιώργος



«Αν ένα παιδί ζει μέσα στη δικαιοσύνη, μαθαίνει να είναι δίκαιο»

Προτίμησα αυτόν τον στίχο γιατί θέλω πάντα να είμαι δίκαιος. Το προσπαθώ, γιατί δε θέλω να στεναχωρώ κανέναν. Δεν είναι πάντα εύκολο!

Ο στίχος αυτός μου θυμίζει τις συμβουλές της μαμάς και την οικογενειακή μου ζωή.

Γιάννης Π.



Είναι δύσκολο να είσαι δίκαιος!!!

Μια κόκκινη τρυφερή αγκαλιά
παιδιού, μια τρελή αγκαλιά
απ'τά αδέρφια την ώρα που
παίζουμε!

Η ησυχία στο σπίτι όταν
είμαστε όλοι μαζί!!

Αυτό είναι η αγάπη. Η αγάπη
μου!!



Έφη

ΠΑΡΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΟΝΕΣ



«Ο Δημήτρης μας κι εγώ
μεγαλώσαμε πια! Είμαστε
δυο νέοι ευπαρουσίαστοι
άνδρες. Εγώ έχινα
κατασκευαστής ρομπότς
και ο Δημήτρης
παρολυμπιονίκης του
στίβου. Έχει ήδη
παντρευτεί μια διάσημη

κοπέλα – κι αυτή με κινητικά προβλήματα – και έχουν πια δυο
παιδιά. Εγώ δεν έχω ακόμη παιδιά. Έχω όμως φτιάξει ένα
ρομπότ που βοηθάει άτομα με κινητικά προβλήματα, ο
Δημήτρης μας με βοήθησε πάρα πολύ να καταλάβω..
Κάποιοι γιατροί κάποτε του πρότειναν να τον εγχειρήσουν
για να μπορέσει να βελτιώσει την κίνησή του. Αρνήθηκε.
Του άρεσε ο εαυτός του όπως ακριβώς ήταν...

Δημήτρης

Θα πρότεινα σ'ένα φίλο μου το τελευταίο μας βιβλίο γιατί παρουσιάζει την απίθανη φιλία δυο τελείως διαφορετικών χαρακτήρων.

Είναι ενδιαφέρον να συναντάς διαφορετικούς ανθρώπους και να τους κάνεις φίλους. Έτσι αλληλοσυμπληρωνόμαστε και ίσως ο χαρακτήρας μας γίνεται λιγότερο βαρετός.

Εμένα πάντως μου αρέσει πολύ η ιδέα!



Όλγα

Εκεί κάτω στο ποτάμι
ζούνε δυο μικρά παιδιά.
Τόνα βλέπει δεν ακούει
τ' άλλο ακούει μα δε βλέπει
Και τα δυο ξέρουν πως
πρέπει
να 'χουν μόνο μια καρδιά.
Εκεί κάτω στο ποτάμι
τα παιδιά μένουν παιδιά....

Μ. Χατζηδάκης



Αλληλοσυμπληρώνονται
αλληλοβοηθούνται
αλληλοστηρίζονται
Φιλία, οικογένεια,
αγάπη, σχολείο! Αυτά
ένιωσα!

Ναταλία